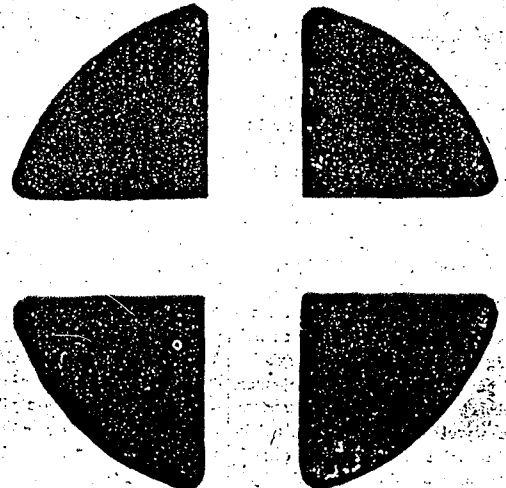

Pris 10 øre.

ALFA BIBLIOTEK
 DOK. NR.: 241 100

100749

REVOLUSIONSPARTIENES KAMPAPPARAT

Hvordan er de mektige
 organisasjoner opbygget som vil
 erobre samfundsmakten i Norge?

**De tre grunnpiller:
 De politiske partier, fagorganisasjonen
 og kooperasjonen.**

Og de utallige skjulte og åpenlyse forgreninger, som knytter sig til dem.

Av
SIGFR. NYLANDER
 Organisasjonssjef i N. S.

Ved stortingsvalget i 1933 fikk den marxistiske partigruppen — Det Norske Arbeiderparti og Kommunistpartiet — tilsammen 523.299 stemmer, tilsvarende ca. 42 pst. av alle avgitte stemmer. I 1933 manglet marxistene således kun 8 pst. av de avgitte stemmer for at samfundsmakten ad parlamentarisk vei var erobret her i landet.

**BEVEGELSENS
 GRUNNPILLAR.**

For å erobre disse manglende 8 pst. og dermed samfundsmakten i 1936 er nu ordren fra Folkets Hus at ingen anstrengelser eller offer

skal spares. For å nå dette mål benytter marxistene hensynsløst de mest moderne midler, og selve grunnlaget og utgangspunktet for den makt de idag har her i landet er deres organisasjoner.

Under sin fremmarsj støtter arbeiderpartiet sig således til følgende tre hovedorganisasjoner:

- A. De faglige organisasjoner.
- B. „ politiske „
- C. „ kooperative „

som hver for sig har sin fulle organisatoriske selvstendighet. På hver sitt område har de sin spesielle oppgave å utføre, men ingen enkelt av

de tre hovedorganisasjoner kan løse sin oppgave uten støtte fra de to andre.

Disse organisasjoner er oppdrags- og opplysningsorganer, samtidig som marxistene gjennom dem fører en uavladelig kamp for de felles interesser. De er ennvidere det instrument som skal sette dem i stand til å erobre samfundsmakten og nå sitt endelige mål. De kan derfor alle betraktes som rent politiske organisasjoner. De faglige organisasjoner er kamporganisasjoner av rang som i sin mitte og ved siden av har politiske organisasjoner. Disse senere arbeider mer i

det skjulte men er til gjengjeld ytterst effektive og farlige.

„OPLYSNINGSARBEIDET“.

For å bane vei for alle disse organisasjoner har vi først opplysningsarbeidet, som ledes av „Felleskomiteen for arbeidernes opplysningsvirksomhet“. Denne komité består av representanter for Det norske Arbeiderparti, Arbeidernes faglige Landsorganisasjon og Arbeidernes Ungdomsfylking.

I instruksen for denne opplysningsvirksomhet står bl. a. „Både den faglige og politiske arbeiderbevegelse i Nor-

ge har i sine programmer og beslutninger fastslått at de er revolusjonære klasseorganisasjoner".

I de enkelte byer og distrikter skal opplysningsarbeidet ledes av komitéer sammensatt på samme måte som landskomitéer og hvor det lar sig gjøre skal representanter for kooperasjonen medtas. I hver eneste fagforening, partiforening, kvinnegruppe og ungdomslag skal der hvert år være minst én studie- og veiledningskomité fra Folkets Hus i Oslo.

I alle byer og større herreder opprettes kveldsskoler, og hertil yder Felleskomitéen bestemte tilskudd. Ved å igangsette kveldsskoler og studiekurser oppdrar man nye aktive krefter til partiet.

De som har gjennomgått disse studiecirklene og kveldsskoler får adgang til den 3-månedige marxistiske dagskole i Oslo, hvor eleverne får stipendier av Felleskomitéen og de enkelte fagforbund og partiavdelinger.

LITTERATURSALGET.

Til opplysningsarbeidet hører også litteratursalget, som er av den største betydning for agitasjons- og opplysningsarbeidet, ikke bare innen marxistenes egne rekker men også blandt utenforstående. Den mest verdifulle form for opplysningsarbeidet er å få folk til å interessere sig for lesning og selvstudium.

Instruksjonen for litteratursalget bestemmer at der i hver eneste forening skal være litteraturforhandlere, som skal benytte enhver anledning til å omsette partiets litteratur. Litteraturforhandleren må ennvidere selv kjenne den litteratur han selger, således at han kan veilede kjøperen og anbefale de brosjyrer og bøker, som han mener kjøperen vil ha mest "nytte" av å lese, og det er spesielt nødvendig å legge stor vekt på denne saken ved å gi gode råd. Man må derfor forsøke først å tilby sådanne bøker som vedkommende kjøper forstår og som øker kjøpeglæden.

Vi skal nå se litt på de forskjellige spesialorganisasjoner og disses arbeidsoppgaver.

A. De faglige organisasjoner

Arbeidet i de faglige organisasjoner eller de s.k. fagforeninger foregår på samme måte og etter samme regler som for enhver annen forening. En av fagforeningens nærmestliggende oppgaver er å varetta arbeidernes daglige interesser på arbeidsplassen og påse at overenskomstens bestemmelser vedr. lønns- og arbeidsbetingelser m. v. blir overholdt. Før en kamp bestemmes skal man kjenne såvel motstander-

nes som sine egne krefter best mulig.

Fagforeningene bør for øvrig være opmerksom på "at det finnes andre kampformer enn streiken, som ved enkelte anledninger med fordel kan anvendes av arbeiderne. Kampmidler som i en given situasjon både kan være mere effektive og mere lønnsomme".

Der skal skaffes nøiaktig oppgave over alle uorganiserte, og agitasjonsarbeidet må aldri hvile før alle er organisert. Der føres en nøiaktig kontroll av fagforeningsbøkene på arbeidsplassen, og gjennom innberetninger fra tillitsmennene kan styret til enhver tid ha nøiaktig oversikt over antallet organiserte og uorganiserte i de forskjellige avdelinger. En nøiaktig kontroll føres over medlemmenes kontingentforhold, således at nødvendige foranstaltninger kan tas for å hindre at medlemmene må strykes på grunn av kontingentrestanse.

Der må aldri glemmes at den marxistiske fagorganisasjon er et likeså viktig middel som partiet i sin helhet i kampen for erobringen av samfundsmakten.

Da de forskjellige fagforeninger er almenkjente fra alle arbeidstyper, blokadere og streiker m. v. torde en nærmere omtale av de enkelte avdelinger her være overflødig.

B. De politiske organisasjoner

Disse, som stort sett kan sammenfattes i 10 hovedgrupper, omfatter:

1. Det antimilitære arbeid.
2. Partigruppene i kommuniststyrene.
3. Kvinneorganisasjonene.
4. Ungdoms
5. Barne
6. Arbeideridretts
7. Ordens- og arbeidervernsorganisasjonene.
8. Avholds
9. Radio
10. Arbeidet i andre organisasjoner.

Alle disse organisasjoner arbeider mer eller mindre i det skjulte og er derfor mindre kjent, til tross for at den virksomhet som her utfoldes er overveldende. Vi skal nå se litt på hver enkelt organisasjon og dens spesielle arbeidsoppgave.

DET ANTIMILITÆRE ARBEID.

I et utdrag av partiets antimilitære retningslinjer står:

"Det norske Arbeiderparti ser det som en av sine viktigste oppgaver å bekjempe militærvesenet og avsløre dets klassekarakter. Ved å påvirke den vernepliktige ungdom i og utenfor tjeneste, må militærvesenet gjøres uskikket som organ

for den herskende klasse i dens kamp mot arbeidernes fremmarsj."

Det antimilitære arbeid samler sig om følgende oppgaver:

a. Full avveining og oppløsning av de hvite gardar.

b. Organiserte agitasjonsgrupper i hær og flåte.

c. Så lenge den herskende klasse opprettholder militærvesenet og de hvite gardar, dannes arbeidervern som forsvarsorganer."

Blandt soldatene og matrosene har man anledning til å utføre et fruktbringende agitasjonsarbeid, hvis man bare evner å legge arbeidet tilrette på en riktig måte. For en stor del har ungdomslagene hittil vært alene om dette viktige arbeid, men det er så betydningsfullt at også partiavdelingene må delta i det. Fra det antimilitære landsutvalg sendes hvert år for militærvesenets begynnelse nødvendige instruksjoner for arbeidet. Dessuten sendes som agitasjonsmateriale en spesiell soldatavis, antimilitære brosjyrer, sangbøker m. v.

Gjennom en rekke rettsaker de siste år er det fastslått at agitasjonen blandt soldatene ikke er ulovlig. Soldatene selv har full adgang til å dele ut aviser og skrifter blandt sine kamerater. De civile har den samme adgang, men kan dog risikere en mindre bot for å ha "betrådt militært område". Av dette vil man forstå at det ikke er noen risiko ved å drive antimilitær agitasjon. Men selv om det var forbundet med risiko, så kan den marxistiske arbeiderbevegelse selvfølgelig ikke undlate å føre sin agitasjon også blandt soldater og marinegaster.

2. PARTIGRUPPENE I KOMMUNESTYRENE.

Arbeiderpartiet har vedtatt bestemmelser, hvorefter det i enhver kommune hvor partiet har representanter i kommunestyret, skal dannes en gruppe, som arbeider etter partiets program, lover og beslutninger og under direkte ledelse og kontroll av by- eller herredspartiet. Partistyret skal alltid være representert på gruppemøtene. De partifeller som deltar i det kommunale arbeid må alltid huske at de er valgte av og skal representere partiet — ikke sig selv. Hensynet til arbeiderklassens interesser må være det avgjørende for partifellens opptreden og ingen må tilstrebe skulderklapp fra borgerlig hold for sitt kommunale arbeid.

På et tidlig tidspunkt har Arbeiderpartiet opprettet et eget kommunalkontor i tilknytning til Folkets hus i Oslo. Her trekkes linjene opp for det planmessige arbeid rundt om i kommunene og herfra sendes direktivene ut til de enkelte herredsstyregrupper. Kontoret ledes av marxistenes kommunal- og ekspertstortingsmann og skolebestyrer Nordanger.

Ved denne institusjon har Arbeiderpartiet gjennomført en absolutt ophevelse av de reelle prinsipper som lå til grunn for formannskapsloven av 1836 og det selvstyre denne tok sikte på å skape. I stedet for politisk selvopdragelse og ansvarsbewissthet i den offentlige forvaltning som var hensikten med selvstyret, har Arbeiderpartiet gjennomført umyndiggjørelse av sine kommunerepresentanter og innført et diktatur som ved den organisasjonsmessige oppbygning av det kommunalpolitiske arbeid, muliggjør at alle beslutninger i by- og herredsstyrenes marxistgrupper i virkeligheten treffes av Folkets hus i Oslo. På denne måte lykkes det å sette marxiststyrte kommuner i kampstilling overfor statmakten som et ledd i undergravningsarbeidet. Det skjer på bekostning av de lokale interesser og de rent forvaltningsmessige hensyn i vedkommende kommune.

3. KVINNEORGANISASJONENE.

Ifølge spesielle bestemmelser vedrørende kvinneorganisasjonene, skal det i forbindelse med partiets landsmøter holdes landskvinnekonferanser, som består av representanter for de foreninger i partiet, som har kvinnelige medlemmer. Landskvinnekonferansen velger kvinnesekretariatet, som forestår og leder arbeidet blandt de kvinnelige partifeller. Innenfor by-, herreds- og fylkespartiene nedsettes kvinneutvalg.

De kvinnelige medlemmer i de forskjellige partiforeninger danner en kvinnegruppe med eget styre. Kvinnegruppene og kvinnegruppene har til oppgave: å agitere blandt kvinner for øket tilknytning til Arbeiderpartiet,

å arbeide for at de kvinnelige partifeller gjennom organisasjons- og opplysningsarbeid oppdrar til interesserte og aktive partifeller, å behandle saker som sendes fra partiet og kvinnesekretariatet, å drøfte spørsmål av spesiell interesse for arbeiderkvinnene.

4. UNGDOMSORGANISASJONENE

For en revolusjonær bevegelse som Arbeiderpartiet er det simpelthen en livsbetegnelse å sørge for en regelmessig tilgang på unge, friske krefter. Agitasjonsarbeidet er også lettere blandt ungdommen og har man bare vunnet denne for marxismen, så blir den også med, og det med liv og sjel.

Arbeidernes Ungdomsfylking har til oppgave gjennom sine ungdomslag å samle de unge arbeidere for gjennom organisasjonsvirksomhet, opplysningsarbeid og kamp å opdra dem til gode klassekjemper.

På de steder hvor det ikke er noe ungdomslag, må partiet eller fagforeningen stille sig i spissen for dannelsen av lag. I en spesiell håndbok i lags- og studiearbeid gis alle nødvendige anvisninger med hensyn

til ungdomslagenes oppgaver og virksomhet.

5. BARNEORGANISASJONENE.

Som en motvekt mot den borgerlige påvirkning av barna må arbeiderorganisasjonene danne barnelag. Disse må ha til oppgave å innfange arbeiderbarna og lære dem blind respekt og tiltro til Arbeiderpartiet og dets organisasjoner. Gjennom barnelagenes almindelige virksomhet vil disse medlemmer knyttes til Arbeiderpartiet og føle sig solidarisk med det.

Den landsomfattende ledelse av barnelagsvirksomheten forestås av et utvalg bestående av representanter fra partiets og ungdomsfylkingens centralstyre og fra kvinnesekretariatet. Barnelagsarbeidet er et taknemlig arbeid for dem som deltar i det og fremforalt er det for den marxistiske arbeiderbevegelse et særdeles verdifullt arbeid.

6. ARBEIDERIDRETTSORGANISASJONENE.

Arbeidernes idrettsbevegelse har til hovedoppgave å utdanne stormtroppene for den fysiske maktkamp. Idrettsarbeidet skal skje i tilknytning til arbeidernes faglige og politiske bevegelse og skal gå hånd i hånd med arbeidet for å opdra dem til gode organisasjonsmedlemmer og klassekjemper. På de steder hvor arbeideridrettsbevegelsen er sterk og hvor den samarbeider med det øvrige arbeiderparti, kan man påvise "store resultater".

Arbeidernes Idrettsforbund er en klasseorganisasjon som åpent vedstår sig sitt solidaritetsforhold til Arbeiderpartiet. Mange kamerater står enda tilsluttet den borgerlige idrettsorganisasjon, men disse må overbevise om at den borgerlige idrettsbevegelses "politiske neutralitet" bare er et dekke for en bevisst borgerlig og arbeiderfiendtlig politikk. A. I. F.s landsmøte har vedtatt en resolusjon hvor det gis uttrykk for at A. I. F. skal utdanne revolusjonære kadre som må være Arbeiderpartiets stormtropper i den avgjørende maktkamp og som må være besatt med et uforsonlig hat til borgerkapet og den borgerlige idrett.

Partiets landsmøte har besluttet at det er ethvert partimedlems plikt aktivt å støtte arbeideridretten. Partilvdelingene er pålagt i samråd med arbeideridrettsmennene å nedsette utvalg, som innenfor sine bestemte distrikter skal opptrekkede fremgangslinjer som skal følges. Hvis det er mulig å erobre et borgerlig idrettslag for arbeideridrettsbevegelsen, må man opta et planmessig arbeid for å klare det. Er ikke det mulig må det dannes arbeideridrettslag.

Partiets representanter i storting, fylkesting og kommunestyre er likeledes pålagt å arbeide for å støtte arbeideridrettsorganisasjonene i alle spørsmål av betydning for ar-

beideridretten. A. I. F. står direkte tilsluttet Moskva, hvorfra man mottar bidrag til arbeidet.

7. ORDENS- OG ARBEIDER-VERNSORGANISASJONENE.

Under "Det antimilitære arbeid" er nevnt at der må dannes arbeidervern som forsvarsorganisasjoner. Alle vet at dets organisasjon teoretisk sett er bygget op etter de beste mønstre, og at den med de rette menn i spissen kan bli en maktfaktor som må regnes med, når det blir spørsmål om, hvem der skal regjere her i landet. Mindre kjent er det, at de forskjellige organisasjonsledd stadig er under øvelse med den fysiske maktanvendelse for øie, og at der foregår en stadig rekruttering gjennom arbeidernes idrettsbevegelse.

Et kort utdrag av "Statuttene for Arbeidervernet" (Moskvakommunistisk) vil gi et bilde av marxistenes forberedelse av revolusjonen i Norge.

Kamploftet, som er innført i medlemsboken for arbeidervernet er:

"Jeg lover

Å gå inn for, og være aktivt med i, arbeiderklassens fysiske forsvar i de økonomiske og politiske kampe. I kampen mot strekkbryteriet, fædselismen, socialfædselismen og borgerkapets klassehær. Å innordne mig under Arbeidervernets ledelse og disiplin således som det til enhver tid er bestemt i statutter og vedtak.

Å øve mig op til å bli, og vedbli å være en god soldat i den revolusjonære arbeiderklassens tjeneste.

I alle proletariske klasseorganisasjoner, idrettslag, fagforeninger og på bedriftene å være en pioner for den uforsonlige klassekamp. I den borgerlige hær og marine virke for revolusjonen og å vekke soldatenes klassebevissthet.

Med alle midler, og ved enhver anledning å forsvare den russiske revolusjon og Sovjet-Unionen."

Ifølge lovenes paragraf II bygges arbeidervernet op på følgende måte:

- Timanns tropper, knyttet til naturlige begrensede bostedsområder eller bedrifter.
- Femtimmansgarder (5 tropper slått sammen i et naturlig, i et hvert enkelt tilfelle bestemt distrikt av byen).
- Korps: Hele byen med et geografisk og økonomisk naturlig opland.

Paragraf 3 bestemmer blandt annet: "Hvert enkelt medlem må være innforlivet i arbeidervernets formål og må fylle de betingelser som kreves av en revolusjonær arbeider."

Lovenes forskjellige paragrafer gir for øvrig bestemmelser om:

Medlemskap, medlemskort og kontingent.

Ledelse og kommando.

Representantskapet.

Disiplinærbødd og straffebestemmelser.

Uniformer.

Betegnende er følgende passus i uniformsloven:

"Tropsledere og gardeledere skal ha særlige merker, men disse må ikke være av den art at de vekker opsikt og lederne er værlig lett å ta ut av politiet. Særlige instruksjoner om dette gis av korpsrådet."

Instruksen for en 6 ukers innendørs øvelse gir et begrep om hvad arbeidervernet vil komme til å bety:

§ 1.

Instruksjon av garde og tropsleder med arbeidervernets medlemmer som apparat. Innøvelse av rettstilling og på stedet hvil. Opstilling og spredning. Inndeling.

§ 2.

Repetisjon av siste med instruksjon av Høire om, Venstre om, På stedet og under marsj. Helt om: Appeler.

§ 3.

Forberedende aktyøvelser. Siktning. Høire og venstre klemt korn. Projektilbane etc.

De forskjellige ferdigstillinger.

§ 4.

Repetisjon og sammensmeltning av tropp under forskjellige førere samt avfattelse av meldinger. Skytterlinjeformasjoner. Russiske lavaformasjoner.

§ 5.

Innøvelser av tidligere lærte øvelser under marsj. Gjentaøvelser av instruks av medlemmer. De forskjellige marsjformasjoner. Avdelingsføring med flere tropper (garde).

Så er der lange bestemmelser om vakt hold, dag- og natt-tjeneste, arbeidsplan m. v. som av plasshensyn må fortløses her.

8. AVHOLDSORGANISASJONENE.

I kampen om samfundsmakten inngår også avholdsbevegelsen. Spesielt hos ungdommen skal interessen for avhold og edruelighet vekkes, så at en frisk og sterk ungdom står parat ved det endelige oppgjør. En av avholdsorganisasjonenes formål er blandt annet å støtte Arbeiderpartiets politikk og fagorganisasjonens virksomhet.

"Det er i vårt land en rekke mere eller mindre borgerlige avholdsorganisasjoner, hvorav flertallet av medlemmene utgjøres av arbeidere. Hver i sin organisasjon utfører disse arbeidere et stort arbeid. Dette arbeid har utvilsomt betydning for avholdessaken i sin almindelighet, men for arbeiderpartiet har det det derimot liten interesse. Hvis det var mulig å samle alle avholdsinteresserte arbeidere i arbeidernes egen avholdsorganisasjon, vilde det bli en mektig bevegelse, hvor den enkeltes innsats vilde få dobbelt betydning for selve avholdsarbeidet.

foruten at man samtidig kunde utrette et betydelig arbeid for den samlede arbeiderbevegelse."

9. RADIO-ORGANISASJONENE.

Disses formål er:

Å samarbeide med organiserte arbeiderlyttere i inn- og utland og å varetta arbeiderlytternes interesser, å virke for større interesse blandt arbeiderne for kringkastingen,

Å øke arbeiderlytternes innflytelse på kringkastingens almindelige programmer,

Å utvirke at der ved bestemte anledninger utsendes programmer av spesiell interesse for arbeiderklassen m. v.

"Med den rivende utvikling og stadig økende betydning radioen har vil det være lett å forstå hvor nødvendig det er at arbeiderlytterne organiserer sig for også på dette område å varetta arbeiderklassens og arbeiderbevegelsens interesser."

Den norske kringkasting var den eneste utenom Moskva som 1. mai utsendte et internasjonalt klassekampprogram. Selv i de sosialdemokratiske styrtte naboland hadde man intet spesielt 1. mai-program.

10. ARBEIDET I ANDRE ORGANISASJONER.

"De bevieste medlemmer av Det Norske Arbeiderparti" er mennesker med et bestemt samfundssyn og de er interesserte i overallt hvor de ferdes å virke for å fremme dette syn. Det går ikke an for en revolusjonær marxist å skifte opfatning som han skifter klær. Han kan ikke være marxist i arbeidsklærne og fornekte sin marxistiske opfatning når han trekker i festklærne. Han kan ikke være marxist i fag- og partiforeningene og upolitisk eller neutral i idrettsbevegelsen, kooperasjonen eller sangforeningen. Overallt hvor han ferdes må han gjøre hvad han evner for å fremme arbeiderklassens interesser.

Tidligere blev det a.k. celledarbeid, særlig slik som det blev anvendt av Moskvakommunistene, misbrukt og overdrevet så at det senere har meldt sig en reaksjon som ikke er av det gode. Det kan nemlig ofte være nødvendig å anvende celle- eller gruppesystemet i en annen for andre organisasjoner. Det er en helt lovlig og hederlig sak at meningsfeller og partifeller samarbeider for å kunne opptre samlet.

Denne gruppevirksomhet betyr at de partifeller, som står sammen i en organisasjon samarbeider i de saker som gjør det påkrevet. Det må dog ikke utvikle sig således at det blir større eller mindre klikker, som ved hjelp av gruppesystemet behersker organisasjonsapparatet. Endelig må man alltid ha for øie at organisasjonssapparatet bare er det middel som arbeiderklassen benytter sig av for å fremme sine interesser og å sitt mål, samfundsmaktens erobring i Norge.

C. Kooperasjonen.

„Det norske Arbeiderpartis landsmøte har besluttet at det er partiplikt ved medlemskap og på annen måte å støtte kooperasjonen. Hvis den kooperative bevegelse skal ha noen eksistensberettigelse, må den bygges opp og utvikles til å bli et ledd i arbeidernes klassekamp, sideordnet med partiet og fagbevegelsen.

Kooperasjonen skal ha til oppgave å skaffe arbeiderklassen de best mulige behovsartikler til de lavest mulige priser, og å skaffe fiskere og småbrukere best mulige avsetningsbetingelser direkte til forbrukerne. Kooperasjonen må videre ha til oppgave å innrette sin tekniske organisasjon på overtagelsen av omsetningen i det fremtidige arbeiderstyrte samfund.

Som man forstår er disse oppgaver så viktige at de øvrige arbeiderorganisasjoner med hele sin tyngde må delta i arbeidet for å øke tilslutningen til kooperasjonen. Partiforeninger og fagforeninger må

med regelmessige mellomrum ha foredrag om kooperasjonen, og for øvrig på arbeidsplassene og gjennom husagitasjon drive en ihrdig kooperativ agitasjon.

Men arbeiderne har ikke bare til oppgave å arbeide for at tilslutningen til kooperasjonen blir størst mulig. På de steder hvor kooperasjonen blir ledet av småborgerlige elementer som er motstandere av samarbeide med den øvrige arbeiderbevegelse, må man ta kampen opp med disse elementer og ikke gi seg før den kooperative bevegelse blir ledet i overensstemmelse med de organiserte arbeideres interesser.

Dette er i korte trekk en fremstilling av det mektige organisasjonsapparat som den internasjonale arbeiderbevegelse har etablert i Norge for derved å erobre samfundsmakten. Bak kulisene ledes og understøttes kampen fra Moskva og målbevisst pågår den hver dag, hver time over det hele land.

At denne revolusjonære beig har fått den maktstilling som er nådd, skyldes alene de borgerlige „sam-

fundsbevarende“ partiers utligvelige slapphet og undfallenhet. Marxistpartiene og deres virksomhet er i sig selv grunnlovsstridig, men står idag, takket være borgerkapets stadige retrett, som legal politikk i Norge.

Hvad har de borgerlige partier gjort for å rettlede og hindre at så inntågen en bra arbeider er blitt et bytte for det marxistiske folkebe- drag?

Intet!

Man har som høires presseleder så karakteristisk uttrykt det, villet la den marxistiske virksomhet „drives i dagens lys, for at man ad overbevisningens vei kan bekjempe den“. Men å drive overbevisningsarbeide mot den glimrende organiserte massepsykose som marxismen har etablert, er fåfengt, særlig når det man lar å by frem er så idèlest som borgerlig norsk politikk idag. Istedet for litide å danne en klar front mot marxismen, har borgerpartiene spilt tid og krefter på sin innbyrdes kamp, og dette i tider da man mere enn noensinne skulde sette sitt håp til en samlet innsats av de sam-

fundsbevarende krefter.

Overalt har borgerpartiene latt marxistene ha fri adgang: Værsgodt — og dithen er vi nu allerede kommet at de røde revolusjonssmakere står foran overtagelse av selve statsmakten.

Det er derfor at Nasjonal Samling er kommet.

Nasjonal Samling er den eneste ikke-marxistiske bevegelse som har bygget opp en fast organisasjon som etterhvert kan ta kampen opp mot den marxistiske, mens derimot de borgerlige partier ikke er planmessig oppbygget, men et konglomerat av fritstående småforeninger uten fast ledelse. Nasjonal Samling er dertil den eneste politiske bevegelse som har en fast og sikker ideologi og som derfor kan bekjempe marxismen på en positiv måte, ved å gi de folk som idag søgner til de marxistiske partier noe nytt og bedre å tro på og tenke enn den fortøiede og importerte marxisme, som er helt fremmed for norsk folkelysne og som de norske arbeidere som bekjenner marxismen med lebene derfor ikke kan tro på i sine hjerter.

Sigfr. Nylander